

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **T. K.**, zast. JUDr. Lukášem Havlem, advokátem, se sídlem Libušinka 180, Trutnov, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2013, č. j. 7 A 26/2010 – 45,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 7. 2013, č. j. 7 A 26/2010 – 45, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2009, č. j. 48103/2009-OSH-30.1.-20.10.09/7, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.808 Kč k rukám žalobcova právního zástupce, JUDr. Lukáše Havla, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku. Městský soud své rozhodnutí odůvodnil tím, že správní řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí žalovaného, je zatíženo vadou, jež má za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí. Konkrétně městský soud uvedl, že postup správního orgánu při provádění měření hluku na pozadí porušil objektivnost a přesvědčivost průběhu tohoto měření, když žalobce nebyl o jeho provedení, okolnostech a výsledcích řádně informován, což je v rozporu s § 88 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví.

[2] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž navrhl, aby jí byl přiznán odkladný účinek. Tento návrh stěžovatel odůvodnil tím, že pokud by měl postupovat podle kasační stížností napadeného rozsudku městského soudu, musel by zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení ve věci zastavit, protože byl zásadně zpochybněn podklad vydaného rozhodnutí. Pokud by však Nejvyšší správní soud posléze shledal stěžovatelovu kasační stížnost důvodnou, nebyl by takový postup v souladu s veřejným zájmem na dodržení požadavků ochrany zdraví před nepříznivými účinky hluku. Vedle toho podle stěžovatele hrozí existence dvou protichůdných správních rozhodnutí, což je v rozporu s principem právní jistoty. Tyto právní následky rozsudku městského soudu představují pro stěžovatele podle jeho názoru nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Případné přiznání

odkladného účinku jeho kasační stížnosti pak podle mínění stěžovatele není v rozporu s žádným důležitým veřejným zájmem.

[3] Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

[4] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tím účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2012 je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Návrh stěžovatele, který je správním orgánem, je třeba hodnotit ve světle názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, publikovaného pod č. 1255/2007 Sb. NSS „*S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.*“ V citovaném rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu příkladmo uvádí jako relevantní situaci pro udělení odkladného účinku případy vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku.

[6] Nejvyšší správní soud stejně jako v usnesení č. j. 6 Ads 87/2009 – 49 ze dne 15. 7. 2009 upozorňuje, že institut odkladného účinku je primárně spjat s žalobou jakožto nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznáváný žalobě má proto ochránit tohoto adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy. Postavení žalovaného správního orgánu, jemuž soudní řád správní přiznal legitimaci podat kasační stížnost jako orgánu moci výkonné, spíše nasvědčuje tomu, že poskytnutím legitimace k podání kasační stížnosti správnímu orgánu se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutno nazírat i na otázku odkladného účinku kasační stížnosti.

[7] Výše uvedené plně koresponduje se zákonnou úpravou možností přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., které umožňuje přiznat odkladný účinek na návrh žalobce. Z textu posledně uvedeného ustanovení, konkrétně ze slovního spojení „na návrh žalobce“, je možno usuzovat, že odkladný účinek bude zpravidla přiznáván na návrh osoby, která se domáhá ochrany svých veřejných subjektivních práv v postavení žalobce proti správnímu orgánu v postavení žalovaného. Přiznání odkladného účinku na návrh stěžovatele, který je jako správní orgán v postavení žalovaného, bude tedy připadat v úvahu pouze ve výjimečných případech.

[8] Dále je nutno podotknout, že sama kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (resp.

pokračování

Městského soudu v Praze). Přiznání odkladného účinku pravomocného rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví a vyloučit právní moc rozhodnutí krajských soudů. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsal slovy o nepoměrně větší újmě.

[9] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzovaném případě stěžovatel netvrdil ani neprokázal žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že zde jde právě o takto ojedinělý případ, kdy by přiznání odkladného účinku bylo nezbytné. Samotná okolnost, že stěžovatel je povinen respektovat závazný právní názor městského soudu, se kterým nesouhlasí, ani to, že by v případě zrušení napadeného rozsudku zde proti sobě stála dvě protichůdná správní rozhodnutí, nemůže znamenat nepoměrně větší újmu, která by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti odůvodňovala. Pokud by tomu tak totiž bylo, musel by Nejvyšší správní soud přiznávat odkladný účinek automaticky všem kasačním stížnostem podaným žalovanými správními orgány, což shora citované usnesení rozšířeného senátu vylučuje.

[10] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě stěžovatelky nejsou podmínky ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. dány.

[11] Z důvodů uvedených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu